

POSÚDENIE POVAHY NEODKLADNÉHO OPATRENIA AKO MERITÓRNEHO ROZHODNUTIA

Predpokladom prípustnosti dovolania z dôvodov podľa § 420 Civilného sporového poriadku je právna povaha napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré je buď rozhodnutím vo veci samej, alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. V prípade rozhodnutia o neodkladnom opatrení závisí povaha rozhodnutia ako rozhodnutia meritórneho od posúdenia otázky, či v okolnostiach prípadu bolo možné nariadením neodkladného opatrenia dosiahnuť trvalú úpravu pomerov. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je najvyšší súd oprávnený autonómne vyhodnotiť túto otázku s ohľadom na konkrétne individuálne okolnosti veci a so zreteľom na výsledok navrhovaného neodkladného opatrenia.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 253/2023 z 9. mája 2023)

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Medzinárodnej investičnej banky**, Vaci ut. 188, Budapešť, Maďarská republika, zastúpenej advokátskou kanceláriou CREDIS Law s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, IČO 35 955 341, konajúcej prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Daniela Grigeľa, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo 38/2022 z 13. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :**I.****Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Obdo 38/2022 z 13. septembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka podala na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa odporkyni uloží povinnosť písomne oznámiť správcovi konkurznej podstaty úpadcu D. s. r. o. (ďalej len „úpadca“), aby peňažnú sumu určenú na základe čiastočného alebo konečného rozvrhu výťažku, ktorá prináleží pohľadávke odporkyne

zapísanej v konečnom zozname pohľadávok pod poradovým číslom 112, uhradil na účet navrhovateľa.

3. Okresný súd uznesením č. k. 5 Cbi 5/2021-160 zo 7. júla 2021 nariadil navrhované neodkladné opatrenie. Považoval za preukázané, že pohľadávka odporkyne voči úpadcovi bola hmotnoprávne podriadená pohľadávke sťažovateľky, a to na základe medziveriteľskej zmluvy z 2. augusta 2010 (ďalej len „medziveriteľská zmluva“). Po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu si odporkyňa svoju pohľadávku prihlásila do konkurzu, na výzvu sťažovateľky, ktorou sa domáhala, aby oznámila správcovi, že prípadné uspokojenie jej pohľadávky má byť poukázané priamo sťažovateľke, žiadnym spôsobom nereagovala, došlo teda k porušeniu jej povinnosti zo zmluvy.

4. Okresný súd posudzoval aj otázku uloženia povinnosti navrhovateľovi podať žalobu v zmysle § 336 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorú vyhodnotil tak, že nariadeným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, preto povinnosť podať žalobu sťažovateľke neuložil.

5. Odporkyňa napadla uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia odvolaním, v ktorom namietala, že neboli splnené podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, ku dňu podania návrhu sťažovateľky nebol zverejnený zámer správcu pristúpiť k rozvrhu výťažku, pre potreby konkurzného konania bolo postavenie odporkyne, ako aj sťažovateľky už právoplatne vyriešené, nariadené neodkladné opatrenie je v rozpore s hmotným právom, pretože priznáva sťažovateľke iné postavenie, aké jej v konkurznom konaní svedčí podľa zákona, k postúpeniu pohľadávky odporkyne na sťažovateľku nedošlo. Odporkyňa namietla aj neplatnosť medziveriteľskej zmluvy pre jej rozpor so zákonom.

6. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 4 CoKR 1/2022-455 z 10. februára 2022 zmenil rozhodnutie okresného súdu a návrh sťažovateľky zamietol s odôvodnením, že ide o neprípustný zásah do konkurzného konania, pretože iný ako konkurzný súd nie je oprávnený zasahovať do prebiehajúceho konkurzného konania. Usmerňovať činnosť správcu môže len konkurzný súd, neodkladným opatrením vydaným v inom súdnom konaní nemožno upravovať postup správcu, čo vyplýva zo stanoviska obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. Obpj 7/2002 zo 16. decembra 2002. Sťažovateľ navyše ani neuviedol, z akého dôvodu nebude možné po skončení konkurzného konania vymôcť finančné prostriedky poskytnuté správcovi odporkyni priamo od odporkyne. Odvolaciemu súdu neboli zrejmé majetkové pomery odporkyne, nemal teda osvedčené, že po skončení konkurzného konania by pohľadávka sťažovateľky nemohla byť vymožitelná.

7. Uznesenie krajského súdu napadla sťažovateľka dovolaním, ktorého prípustnosť odvodzovala od § 420 písm. f) CSP, ako aj od § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

8. K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že navrhované neodkladné opatrenie je rozhodnutím o veci samej, keďže tu nie je predpoklad vedenia ďalšieho súdneho konania. K dôvodnosti dovolania zdôraznila, že odvolací súd nesprávne aplikoval závery stanoviska obchodnoprávneho kolégia, keďže sťažovateľka sa nedomáhala uloženia povinnosti správcovi, ale priamo odporkyni, teda nemohlo ísť o neoprávnený zásah

do konkurzného konania, odvolací súd nedostatočne argumentačne odôvodnil extenzívny výklad dotknutého stanoviska.

9. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu formulovala sťažovateľka právnu otázku, ktorá nebola dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, a to či určenie platobného miesta, prípadne inej povinnosti uloženej konkurznému veriteľovi vyplývajúcej z iného právneho vzťahu je zásahom do konkurzného konania.

10. Dovolací súd napadnutým uznesením odmietol podané dovolanie ako neprípustné. K prípustnosti dovolania z dôvodu namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že uznesenie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím o veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, dovolanie teda nie je prípustné. Dovolací súd skúmal povahu sťažovateľkou uplatneného nároku na poskytnutie bezodkladnej úpravy pomerov a dospel k záveru, že vyhovením jej návrhu by docielil ochranu ohrozeného nároku vyplývajúceho zo zmluvného vzťahu s odporkyňou, ktorý ale nezodpovedá účelu vyplývajúceho z návrhu, ktorý sa má predmetným konaním doceliť. Z obsahu spisu vyplýva, že účelom konania, ktorého naplnenie sleduje sťažovateľka predmetným návrhom, je splatenie úveru poskytnutého úpadcovi sťažovateľkou. Podľa názoru dovolacieho súdu navrhované neodkladné opatrenie nekonzumuje vec samu. Aj keby mu bolo vyhovené a odporkyňa by bola uložená povinnosť vyplývajúca zo zmluvného vzťahu existujúceho medzi ňou a sťažovateľkou, sťažovateľka by nenaplnila ňou sledovaný cieľ, teda splatenie poskytnutého úveru. Totiž ak by aj odporkyňa splnila povinnosť uloženú neodkladným opatrením, takýmto rozhodnutím by nebola uložená žiadna povinnosť samotnému správcovi konkurznej podstaty a samotné splnenie oznamovacej povinnosti odporkyňou by vzhľadom na prebiehajúce konkurzné konanie nemohlo mať za následok naplnenie sťažovateľkou sledovaného cieľa splatenia úveru a s úverom súvisiacich pohľadávok voči úpadcovi. Navrhovaným neodkladným opatrením teda nemožno trvalo upraviť pomery medzi účastníkmi konania tak, aby došlo k uspokojeniu pohľadávky sťažovateľky z úveru.

11. Ďalej dovolací súd dodal, že nariadenie neodkladného opatrenia by nepripadalo do úvahy ani z dôvodu formulovaného odvolacím súdom, t. j. išlo by o neodkladné opatrenie vydané iným ako konkurzným súdom s poukazom na stanovisko obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. Obpj 7/2002 zo 16. decembra 2002. K námietke sťažovateľky, že sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia nedomáhala určenia povinnosti proti správcovi konkurznej podstaty, ale domáhala sa len plnenia zo strany odporkyne vyplývajúceho zo zmluvy, uviedol, že uloženie povinnosti odporkyni, aby písomne oznámila správcovi konkurznej podstaty úpadcu, aby peňažnú sumu určenú na základe čiastočného alebo konečného rozvrhu výt'ážku, ktorá prináleží pohľadávke odporkyne, správca uhradil na účet navrhovateľa, nemožno považovať len za spôsob určenia platobného miesta, ale ide o uloženie povinnosti odporkyni s priamym dopadom na konanie správcu konkurznej podstaty, čo s poukazom na ustálenú judikatúru nie je prípustné.

12. Dovolací súd uzavrel, že ak by aj rozhodnutie odvolacieho súdu malo povahu rozhodnutia o veci samej, dovolanie by bolo potrebné odmietnuť aj preto, lebo sťažovateľka neosvedčila rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce neodkladnú úpravu pomerov. Len skutočnosť, že na majetok úpadcu už nemožno viesť konanie o výkon rozhodnutia, nie je sama osebe

osvedčením potreby neodkladnej úpravy pomerov. Prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP bola podľa najvyššieho súdu priamo vylúčená § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. d) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

13. Sťažovateľka poukazuje na to, že k porušeniu ňou označených základných práv došlo z týchto dôvodov:

a) Rozhodnutie najvyššieho súdu je svojvoľné, absentuje v ňom uvedenie dostatočných dôvodov, najvyšší súd neposkytol sťažovateľke súdnu ochranu, keď odmietol jej dovolanie ako neprípustné a neprímerane extenzívne vyložil príslušnú judikatúru.

b) Sťažovateľka poukazuje na povahu vzťahu medzi ňou a odporkyňou, ktorý je založený na medziveriteľskej zmluve. Odporkyňa pri jej uzatvorení bola uzrozumená s tým, že plnenie jej pohľadávky voči úpadcovi má byť znevýhodnené oproti plneniu pohľadávky sťažovateľky, čoho sa momentálne sťažovateľka dožaduje prostredníctvom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Tento cieľ možno dosiahnuť tak, že poskytnutá časť výťažku bude bezodkladne odovzdaná sťažovateľke alebo sťažovateľka má právo na to, aby pred samotným vyplatením konkurzného výťažku správcovi úpadcu tento bol poukázaný priamo sťažovateľke tým, že samotná odporkyňa oznámi správcovi úpadcu platobné miesto, na ktoré má správca úpadcu poskytnúť plnenie. Uplatnenie tohto postupu ešte pred prijatím rozhodnutia o konečnom alebo čiastočnom rozvrhu je prejavom prevencie pred vznikom ďalšieho súdneho konania. Ak sa neodkladným opatrením ukladá povinnosť niečo vykonať v záujme predchádzania inému súdnemu konaniu, ktorého predmetom by bolo vydanie veci, potom takéto neodkladné opatrenie má povahu rozhodnutia vo veci samej. Najvyšší súd sa pri rozhodovaní odklonil aj od svojej doterajšej praxe, v prípade sťažovateľky nenasledovalo žiadne ďalšie súdne konanie (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/83/2017), návrh na vydanie neodkladného opatrenia nebol podaný spoločne so žalobou (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 74/2020), neexistuje teda dôvod, pre ktorý by nešlo o rozhodnutie o veci samej. Napadnuté uznesenie je preto nesprávne, ak najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky z dôvodov, ktoré nebolo možné ani predpokladať z doterajšej praxe najvyššieho súdu.

c) Najvyšší súd spoločne s krajským súdom zvolili také argumenty v rámci odôvodnenia, ktoré nijako nepodopierajú záver o tom, že rozhodnutím o neodkladnom opatrení by došlo k neprípustnému usmerneniu činnosti správcu úpadcu či dokonca uloženiu povinnosti správcovi úpadcu súdom odlišným od konkurzného súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že ju podala v mene sťažovateľky advokátska kancelária CREDIS Law s. r. o. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka priložila k ústavnej sťažnosti plnomocenstvo udelené 27. novembra 2015 splnomocnencovi FUTEJ & Partners s. r. o. (ktorý zmenil od 10. decembra 2020 obchodné meno na CREDIS Law s. r. o., pozn.), a to

v súvislosti s podaním ústavnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 CoKR 81/2015-3451 z 29. septembra 2015. Podľa obsahu sa plnomocenstvo týka aj zastupovania „...proti akémukoľvek existujúcemu alebo budúcu rozhodnutiu súdu Slovenskej republiky, opatreniu alebo inému zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody splnomocniteľa.“. Ústavný súd konštatuje, že predložené plnomocenstvo nespĺňa požiadavky osobitného plnomocenstva na zastupovanie pred ústavným súdom podľa § 43 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže z jeho obsahu nevyplýva žiadna súvislosť s rozhodnutím, ktoré je predmetom podanej ústavnej sťažnosti. Napriek tomu ústavný súd v tomto prípade nepristúpil k výzve advokátovi na odstránenie formálneho nedostatku, pretože ani jeho odstránenie by nevedlo k odlišnému výsledku predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti.

15. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté pre neprípustnosť, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňalo podmienku hypotézy § 420 CSP, že musí ísť o rozhodnutie o veci samej, resp. rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa sťažovateľky arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

16. Posúdenie dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, avšak spôsob výkladu § 420 CSP musí zodpovedať ústavnoprávnym požiadavkám a nesmie popierať základné právo sťažovateľa na prístup k súdu, ktoré je súčasťou základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 589/2021).

17. V tomto prípade je úlohou ústavného súdu posúdiť, či záver najvyššieho súdu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím o veci samej, spĺňa garancie v zmysle práva na spravodlivé súdne konanie, t. j. či je dostatočne odôvodnené, preskúmateľné, zodpovedajúce platnej právnej úprave, a teda ústavnoprávne udržateľné.

18. Predpokladom prípustnosti dovolania z dôvodov podľa § 420 CSP je právna povaha napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré je buď rozhodnutím vo veci samej, alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. V prípade rozhodnutí o neodkladnom opatrení je povaha rozhodnutia ako rozhodnutia meritórneho závislá od posúdenia otázky, či v okolnostiach prípadu bolo možné nariadením neodkladného opatrenia dosiahnuť trvalú úpravu pomerov. Odpoveď všeobecného súdu na túto otázku sa implicitne prejaví v spôsobe jeho postupu podľa § 336 ods. 1 CSP. Toto ustanovenie predpokladá, že súd spolu s nariadením neodkladného opatrenia neuloží povinnosť navrhovateľovi podať v určitej lehote žalobu vo veci samej, najmä ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami.

19. V posudzovanej veci súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie a zároveň sťažovateľke neuložil povinnosť podať žalobu z dôvodu, že nariadením neodkladného opatrenia možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia jednak z dôvodu, že podľa jeho záveru nemôže do prebiehajúceho konkurzu zasahovať iný

ako konkurzný súd, ale aj z dôvodu, že na jeho nariadenie neboli splnené zákonné podmienky ako naplnenie reálnej hrozby materiálnej škody na strane sťažovateľky. V prípade nevyhovenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia už nebolo potrebné vyhodnocovať otázku povinnosti podať meritórnú žalobu.

20. Dovolací súd v rámci prieskumu prípustnosti dovolania uviedol, že sťažovateľkou navrhované neodkladné opatrenie nie je spôsobilé upraviť pomery medzi stranami trvalým spôsobom, a preto nemôže ísť o rozhodnutie o veci samej. Uviedol, že posúdenie, či ide o neodkladné opatrenie vo veci samej, nemožno dedukovať z toho, či navrhovateľ mieni alebo nemieni podať žalobu vo veci samej, ale iba zo samotného charakteru neodkladného opatrenia, teda či toto konzumuje i vec samu.

21. Najvyšší súd teda posudzoval so zreteľom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci, či rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním spĺňa podmienky ustanovené v hypotéze § 420 CSP, čo je z pohľadu ústavného súdu prijateľný a zmyslu tohto zákonného ustanovenia zodpovedajúci prístup k posudzovaniu prípustnosti dovolania.

22. Ústavný súd sa stotožňuje so záverom najvyššieho súdu, že prípadným nariadením neodkladného opatrenia, ktorým sa uloží odporkyňi povinnosť oznámiť správcovi, aby uspokojenie jej pohľadávky poukázal na účet sťažovateľky, nemožno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami.

23. Ako sama sťažovateľka uvádza, účelom nariadenia neodkladného opatrenia nie je uspokojenie jej pohľadávky, ktorú si uplatnila jej prihlásením do konkurzu na majetok úpadcu. Neodkladným opatrením mienila dosiahnuť uprednostnenie uspokojenia vlastnej pohľadávky pred uspokojením pohľadávky odporkyne v zmysle uzatvorenej medziveriteľskej dohody. Uvedený cieľ je ale v rozpore s tým, aké postavenie svedčí odporkyňi a sťažovateľke v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu, keďže kým sťažovateľke svedčí postavenie podriadeného veriteľa z dôvodu, že je spriaznenou osobou s úpadcom, odporkyňa je veriteľom úpadcu prvej skupiny.

24. Možno prisvedčiť sťažovateľke, že sa nedomáha uloženia povinnosti správcovi, ale žiada splnenie zmluvného záväzku od odporkyne, ktorá je rovnako účastníkom konkurzného konania vyhláseného na majetok úpadcu. V tejto súvislosti ale nie je isté, či uložením oznamovacej povinnosti odporkyne voči správcovi je vôbec možné dosiahnuť uspokojenie pohľadávky sťažovateľky pred uspokojením odporkyne. Správca takýmto pokynom nie je viazaný a ani prípadný nútený výkon navrhovaného neodkladného opatrenia by reálne nezabezpečil plnenie správcu sťažovateľke. Je zrejmé, že odporkyňa spochybňuje platnosť medziveriteľskej zmluvy a necíti sa ňou byť viazaná, preto je z pohľadu ústavného súdu vhodné spornosť práv z tejto zmluvy riešiť žalobou v riadnom sporovom civilnom konaní, a nie neodkladným opatrením, kde sú procesné práva oboch strán konania obmedzené.

25. Z uvedeného možno preto ustáliť, že ani prípadné nariadenie neodkladného opatrenia nie je spôsobilé zabrániť vzniku ďalších súdnych konaní, ako to tvrdí sťažovateľka, preto možno akceptovať názor najvyššieho súdu, že prípadným nariadením neodkladného opatrenia nemožno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami

26. Najvyšší súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP bol oprávnený autonómne vyhodnotiť otázku, či navrhované neodkladné opatrenie má povahu meritórneho rozhodnutia z aspektu, či ním možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Toto vyhodnotenie je potrebné vykonať s ohľadom na konkrétne individuálne okolnosti veci a so zreteľom na výsledok navrhovaného neodkladného opatrenia. Na tom nič nemení skutočnosť, že súd prvej inštancie zastával opačný názor, že nariadené neodkladné opatrenie má potenciál usporiadať pomery medzi stranami trvalým spôsobom a odvolací súd túto otázku osobitne neposudzoval.

27. Názor najvyššieho súdu o tom, že navrhované neodkladné opatrenie nie je rozhodnutím o veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí (procesné ukončenie konania), preto možno považovať v okolnostiach prejednávanej veci za ústavne udržateľný.

28. Nemožno ani opomenúť, že najvyšší súd aj napriek záveru o neprípustnosti dovolania sa vecne vyjadril k námietkam sťažovateľky, aj keď sa sťažovateľka s jeho názorom nestotožňuje. V tomto kontexte možno vysloviť súhlas so záverom, že na nariadenie neodkladného opatrenia neboli splnené zákonné dôvody, a to najmä existencia potreby neodkladnej úpravy pomerov, čo sťažovateľka v konečnom dôsledku ani nerozporuje.

29. Zohľadňujúc materiálnu ochranu označených práv, vzhľadom na uvedené ústavný súd nenašiel dôvod, pre ktorý by bolo možné vysloviť porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie.

30. K záveru o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP ústavný súd uvádza, že v zmysle § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. d) CSP je podanie dovolania proti uzneseniu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia zo zákona vylúčené, v tejto časti je preto napadnuté uznesenie najvyššieho súdu súladné so zákonom a aj ústavne udržateľné, preto zodpovedanie právnej otázky sťažovateľky, či určenie platobného miesta, prípadne inej povinnosti uloženej konkurznému veriteľovi vyplývajúcej z iného právneho vzťahu je zásahom do konkurzného konania, nebolo možné od dovolacieho súdu legitímne očakávať.

31. Ústavný súd preto dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením práv sťažovateľky, a preto jej ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

32. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších jej návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.